

Menjünk fel a hegyre

Amíg nem térünk meg és nem születünk újjá, addig életünk hasonló egy nyílt óceánon hanykolódó tutajhoz: körülöttünk mindenhol víz, nincs fix tájékozódási pont, haladunk, de nem tudjuk merre, titokzatos víz alatti erők, áramlatok hajtanak bennünket, néha veszélyes lényeket is érzékelünk magunk alatt, egy idő után kétségbeesve lövögetünk jelzőrakétaként kérdéseket az égboltra, de nem kapunk választ. Krisztus, értünk küldött hajójának, - ami az új életünk -, kell feltűnnie a vízen egyáltalán, hogy valódi viszonyítási pont megérkezzen az addigi életünkben. Aztán, mikor felszállunk arra a hajóra, megkezdődik az új életünk, az új utazás. A hajó el van látva mindennel, ami a célbaéréshez szükséges: van rádió, irányító szett, élelmiszer, biztonság-, és ami a legfontosabb, nem vagyunk többé egyedül, a rádióból halljuk a Hangot, Aki vezet bennünket. Istennek hála, abban a korszakban élünk, mikor hallani hallhatunk, hisz az Ige és a Szent Szellem közöttünk és bennünk van, bármikor kérdezhetünk, és Ő felel.

Hallunk, de nem látunk.

Az ember azonban látni vágyik, vágyik látni néha Istent, az Ő kézzel fogható dolgait. Hiszem, hogy ez az ősi, elementáris vágyunk abból fakad, hogy mi egyszer láthattuk Őt, és ez lenne a természetes, hogy Vele lehetünk, láthatjuk Őt, bele láthatunk a Teljességbe, a Királyságba. És Isten, néha fellebbenti, ad lehetőséget a bepillantásra. Van, amikor - mintha széthúznának egy függőnyt- egy pillanatra, beszökik valami a túloldalról, a Világosság Királyságából, a valóságból - és az ember láthat is valamit.

Ilyen fellebbenése volt Mózesnek, aki sziklahasadékban állva, megláthatta a távozó Urat, vagy Ézsaiás, aki láthatta a Trónon Istent a templomban. Vagy egy-egy prófétának, akik betekintést nyerhettek a Mennybe, annak működésébe. Ilyenek a különböző elragadtatás élmények. Ilyen fellebbenő pillanat volt az angyalok megjelenése a pásztoroknak, vagy épp Jézus átlépése a Mennyei Királyságba.

Végső soron, mindannyiunkra majd az vár, hogy meg fogjuk látni Istent, szemtől szemben. Meg kell állnunk majd Őelőtte ítéletre. **Zsid 9:27** És miképpen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet.

Elvégzett dolog, ezen már nem változtatnak, nem módosítanak, nincs kivétel és kifogás- minden embernek, egyedül kell megállnia a Teremtő Isten előtt és számot adnia cselekedeteiről. **Róm 14:12** Azért hát mindenikünk maga ad számot magáról az Istennek.

És hát ott ismét meglátjuk Őt és a teljes valóságot. De addig marad a hit és azok a fellebbentett pillanatok, amikor Isten megmutat valamit. Mai alapigénk is, többek között egy ilyen eseményt vizsgál meg:

Márk 9:1 Azután monda nekik: Bizony mondom nektek, hogy vannak némelyek az itt állók között, akik nem kóstolnak addig halált, amíg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal. **9:2** És hat nap múlva magához vevé Jézus Pétert és Jakabot és Jánost, és felvivé őket csupán magukban egy magas hegyre. És elváltozék előttük; **9:3** És a ruhája fényes lőn, igen fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthet. **9:4** És megjelenék nekik Mózes Illéssel együtt, és beszélnek vala Jézussal. **9:5** Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lenni: csináljunk azért három hajlékot, neked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet. **9:6** De nem tudja vala mit beszél, mivelhogy megrémülének. **9:7**

És felhő támada, mely őket befogá, és a felhőből szózat jöve, mondván: Ez az én szerelmes Fiam; őt hallgassátok. **9:8** És mikor nagy hirtelen körültekintének, senkit sem látának többé maguk körül, egyedül a Jézust. **9:9** Mikor pedig a hegyről leszállának, megparancsolá nekik, hogy senkinek se beszéljék el, amit láttak vala, csak amikor az embernek Fia a halálból feltámad.

Ezen események előtt közvetlen, Jézus arról tanította a tanítványait, - miután Péter felismerésével, hogy Ő a Krisztus, eljött az ideje, hogy mélyebb dolgokat is kijelentsen -, hogy Jeruzsálembé kell majd mennie, el fogják ítélni, szenvednie és meghalnia kell - de majd feltámad. Az is ekkor hangzik el először, hogy aki Őt akarja követni, annak naponként kell majd felvennie a saját keresztyét és lelkét is odaadni, hogy mindent meg tudjon nyerni. **Ezek után** pár nappal, kiválasztott magának hármat és felvitte őket magával a hegyre. Én azt gondolom, hogy ebben prófétikus előkép van. Megtérésünk azzal a felismeréssel kezdődik, amit Péter is megkapott és kimondott, majd Isten tanítani fog bennünket a keresztről, aztán a mi keresztyünkről és egy biztatással tart az úton bennünket, hogy viszont megláthatjuk eljönni a Királyságot hatalommal.

Márk 9:1 Azután monda nekik: Bizony mondom nektek, hogy vannak némelyek az itt állók között, akik nem kóstonak addig halált, amíg meg nem **látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal.**

Nem mindenki, de vannak, akik meg fogják látni, hogy Isten Királysága hatalommal eljön. Figyeljünk oda: Jézus a Királyságról beszél, nem a Király visszatéréséről. Isten Királyságának hatalommal való megjelenése megelőzi a Király személyes megjelenését. Ez igaz volt arra a csoportra akkor, de igaz az egyház egészére nézve is, magára az egyháztörténelemre is - hiszem, h a **mi nemzedékünk lehet az a „némelyek”, akiknek ez megadatik!**

Előtte azonban kell történnie valaminek. És ez a nemzedékünkre, és a személyes életünkre is igaz. Valamit meg kell látnunk Istenből.

Igen feltűnő, hogy mind Mózesnek, mind Ábrahámnak, mind Józsuénak, Illésnek, és Jézusnak is volt hegy-élménye. Isten folyamatosan szól hozzánk, de vannak idők és helyzetek, mikor azt kívánja: menj fel Őhöz, keresd meg.

A hegyre való felmenetel: először is kiszakít a mindennapokból. Akár a szolgálatból is, a sokaságból. Látható, h nem feltétlenül magányos cselekedetnek kell lennie, de nem is egy woodstock/Szigetfesztivál.

Valamilyen módon, de a hétköznapiakból is kiszakít, felfelé mész, és ez megerőltető. Egy dologra koncentrálsz csak. Szép kilátás, kijelentések, megértések kísérik utadat, de alapvetően egy irány van - felfelé. Elcsendesülnek a dolgok, a város zajai eltűnnek, új hangokat hallasz, az erdő hangja, a szél hangja. Mész felfelé. Nem sok minden van nálad- víz, élelmiszer, meg ahol elalszol. Bűnökkel, lelki terhekkal nem mész fel a hegyre. Ennek a hegyi útnak egyetlen célja van: találkozni Ővele, de másképp.

Tudod, **Isten sokkal jobban vágyik ránk, mint mi Őrá.** Mint mikor a szerelmes pillantása, gesztusa elárulja szenvedélyét, ilyen az Úr szerelme mi felénk is, hogy vannak történetek, pillanatok, reagálások, mikben felsejlik szeretetének izzó tüze, amit szinte vissza kell fognia velünk kapcsolatban. Annyira szívesen lenne csak velünk, és áldana meg minket- de sokszor nem tud.

Gondolkoztál már azon, hogy hogyan tud a legjobban, **mikor tudna a legjobban megáldani az Atya téged? Amikor áldható vagy.** Amikor veszekszel, ellenállsz, elfutsz, amikor intene,

mikor nevelne, mikor ajándékot adna- akkor egyszerűen nem vagy áldható állapotban és áldható helyzetben. De mikor az együttműködés megérkezik, a bizalom közéték - lsd gyermek és apja között egy bizalomközösség-, akkor tudna folyamatosan a legtöbb áldás rád zúdulni - játszás, étkezés, nevetés, közben nevelés, szeretetáramlás közben.

Az Őhöz való felmenetel célja tehát, egy imádkozás, az a fajta, ami Őt keresi. **Luk 9:28** Mintegy nyolc nappal e beszédét követően maga mellé vette Pétert, Jánost és Jakabot, és felment velük a **hegyre imádkozni. 9:29** Imádkozás közben arca elváltozott, és ruhája ragyogó fehér lett.

Elmondható, hogy ha valaki imádkozik, és szívéből teszi, az változik. Milyen fontos, hogy maga az Úr is, emberi testében imádsággal járult az Atya elé. **Máté 17:2** És elváltozott előttük: arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig fehér lett, mint a fényesség. Ahogy Mózesen is meglátszott az Úrral való időtöltés, Jézus cselekedetein is meglátszott és most Jézuson is. **Ha mi időt töltünk az Úrral, az meglátszik. Ha nem-az is. Meglátszik a cselekedeteinken éppúgy, mint magunkon.** Ha szemléljük Őt. Fedetlen arccal, akkor elváltozunk az Ő képmására.

Jézus egész teste ragyogott, fehér volt. Az igazság és szentség bukkant fel látható formában, addig is ilyen volt, csak most elvétezt a lepel, és meglátszott a valódi tartalom. Ekkor két ember is megjelent, Mózes és Illés. **Márk 9:4** És megjelenék nekik Mózes Illéssel együtt, és beszélnek vala Jézussal.

Érdekes kérdés, hogy miért Illés és Mózes? Mivel az egész történet egyben egy prófétikus csoportkép és kijelentés, ami a megváltói kijelentéssel kezdődik, keresztről szóló tanítással folytatódik, aztán kicsi szünet, utána a szenvedő szolga után meglátható a Dicsőség Ura. Mózes képviseli a Királyságban, a Krisztusban elhunytakat, míg Illés a Krisztusban elragadtatokat. A három tanítvány pedig az újszövetségeket, az egyházat.

Ebben az ultra-karizmatikus pillanatban azt várnánk, hogy a tanítványok ujjonganak, hallelujáznak, helyette azt látjuk, hogy idő közben a tanítványok elaludtak. **Luk 9:32** Pétert és a vele levőket pedig elnyomta az álom, de amikor felébredtek, látták az ő dicsőségét és azt a két férfit, akik vele álltak.

Ez elképesztő! Aludtak a getcsemánében és aludtak itt is. Azt hiszem, az emberi testben lehet valami, ami alkalmatlan, ami lekapcsol, ha közeledik a Mennynek egy nagyobb dózisa. Külön Isteni erő kell, hogy felébresszenek bennünket és a mennyei találkozásokra pillanatnyilag alkalmasak legyünk. Az emberi hústest alkalmatlan a mennyei szférára, el kell, hogy változzon, s ahogy Jézusnál láttuk, a mi testünk is dicsőségben volt elváltozni.

Az a fehér ragyogó ruha, ami világít a sötétségben, a szentek igazságos cselekedeteiből készül. Jézus a Világ világossága. **Ján 9:4** Nekem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik. **Ján 9:5** Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.

Aztán mit mondott a tanítványoknak? **Máté 5:14** Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. **5:15** Gyertyát sem azért gyűjtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a **gyertyatartóba /amúgy gyülekezet/ tegyék és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak. 5:16** Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

Világítanunk kell, ez földi létezésünk célja, és egyben feladata. Ennek útja és elérése pedig hasonlatos az Úréhoz: kijelentés róla, keresztes út, aztán felragyogsz!

No de miről beszéltek? **Luk 9:31** akik megjelentek dicsőségben, és a Jeruzsálemben **bekövetkező haláláról beszéltek.** / **Luk 9:31** Kik dicsőségben megjelenvén, beszélnek vala az ő halálát/ **kivonulását**, melyet Jeruzsálemben **fog megteljesíteni.**

A görög szöveg egyértelműen fogalmaz, azt mondja, hogy Jézus és a két próféta úgy beszéltek erről az eseményről, **mint egy teljesítendő feladatról, mint teljesítményről.** Ezen kívül, nem valaminek a végét, hanem ebből a feladatkörből való kivonulás és átlépés következőbe-ként tekintettek a halálra.

Sose hagyj elhomályosuljon a tény: nem elvették Jézus életét, **hanem Ő tette le!!!** Még a kereszten sem tudta legyőzni a halál! **Még a megkínzott emberi testével sem tudta elérni a Halál, hogy elpusztítsa,** hanem egy rendelt időben, miután mindent elvégzett, amikor Ő úgy döntött, hogy most leteszi. Halleluja! Még a kereszten is diadalmaskodott minden felett! Ez a képed legyen erről. Nem elfogták, hanem kezükre adta magát, nem megölték - letette az életét. VAN rá hatalma!

Lásd az élet Urát, a Királyok Királyát, **Aki a leggyengébb testi formájában is erősebb volt az ördög minden seregénél,** most **pedig teljesen megdicsőült állapotban uralkodik!!** Értsd meg, rögzüljön benned: az Atya mindent, minden pillanatot kézben tart- itt a földön semmi, de semmi nem történhet Önélküle, tudta és engedélye nélkül. Pont. Ő a Király!

Ami nagyon tetszik, hogy emberekkel beszélt Jézus. Embereket használt az Atya itt is, még itt is, hogy a Fián keresztül együtt legyenek. Tényleg, mennyire szeret bennünket, mennyire bevonja az embert a terveibe, cselekményekbe.

Amikor Péterék felébredtek, Krisztus dicsőégét láthatták. A testi természet rögtön megnyilvánult, és Péter javaslatot tett arra, hogy ne változzon innentől semmi, maradjanak ott és pont. Nem érdekes, hogy a földön nyomorúság van, nem érdekes, hogy Jézus mit is mondott, tanított céljairól, **nekünk itt jó, tehát maradjunk és építsünk templomot.**

Sok hívő, és gyülekezet is megjárta azt a pontot, hogy valamit megismertek, megtapasztaltak Istennek dicsőségéből és azon a ponton letáboroztak, templomot építettek, egyházi korszakot falaztak össze és... és elvétették, mert már onnantól kezdve a Szó, az eredeti Terv kevésbé számított. **Márk 9:6** De **nem tudja vala mit beszél,** mivelhogy megrémülének.

Péter nem tudta mit beszél, de itt a vallás belopódzását látjuk, és a mennyei Atyának kell közbeszólnia, hogy ezt kiigazítsa: **Luk 9:34** Miközben ezeket mondta, felhő támadt, és beárnyékolta őket, ők pedig megrettentek, amikor a felhőbe kerültek. **9:35** És hang hallatszott a felhőből: Ez az én Fiam, az én választottam, **reá hallgassatok.**

Érdeemes megfigyelni, hogy az Atya rögtön közbeszólt és helyreigazította Pétert, illetve az eseményeket. Jézus a fiam, szerelmesen szeretem, Ő az én választottam. **ÓRÁ hallgassatok. Mindegy, hogy milyen megtapasztalás, milyen szent csoda, élmény, ami volt a dicsőítésben, ige olvasáskor, imádkozásod közben, mindegy, hogy sírtál, hogy hogyan érintett meg a Lélek, stb,- továbbra is Jézusra hallgass, Őt kövesd, ne építs emléktemplomot, emlékhelyet. Jézussal járni kell, és nem Órá emlékezni!**

A befejező, mondat nagyon szép és hiszem, hogy személyes életedben, éppúgy, az egyházában is ez a folyamat végcélja: **Márk 9:8** És mikor nagyhírtelen körültekintenek, **senkit sem látának többé maguk körül, egyedül a Jézust.**

Senkit sem láttak többé, csak Jézust. Nem a csodát, nem is a megnyilvánulást, nem is a ködöt, a szózatot- csak JÉZUST. Az Ő arcát, az Ő személyét. Ő vele végződik a változás is. Ahogy Ővele kezdődik, Ő az Alfa, Ővele végződik, Omega. A megváltó, megvert, meggyötört Emberfiával kezdődik a közösségünk Ővele, hogy aztán eljussunk a Dicsőség Urához.

Zsolt 24:1 Az ÚR é a föld s annak teljessége, a földkerekség s annak lakói. **24:2** Mert ő vetette meg alapját a tengereken és erősítette meg a folyókon. **24:3** **Ki mehet föl az ÚR hegyére**, és ki állhat meg szent helyén? **24:4** Az ártatlan kezű és tiszta szívű, aki nem adja lelkét hiábavalóságra, és nem esküszik csalárdságra. **24:5** **Áldást nyer ő az ÚRtól és igazságot szabadító Istenétől.** **24:6** **Ilyen az őt keresők nemzedéke, akik Jákób Istenének arcát keresik.** [Szela] **24:7** Ti kapuk, emeljétek föl fejetekeket, és emelkedjétek föl, ti örökkévaló ajtók! Hadd menjen be a dicsőség királya! **24:8** Ki a dicsőség királya? Az erős és hatalmas ÚR, a hatalmasan hadakozó ÚR. **24:9** Ti kapuk, emeljétek föl fejetekeket, és emelkedjétek föl, ti örökkévaló ajtók! Hadd menjen be a dicsőség királya! **24:10** Ki a dicsőség királya? A seregek URa, ő a dicsőség királya.

Hiszem, hogy az utolsó korszaka egy hívő embernek épp olyan, mint az egyháznak is - mikor már csak az Ő arcát keresi, mikor már csak Jézus számít, az amit Ő mond, Ő akar, Ő kér. Hiszem, h ehhez az utolsó korszakhoz, egy új látást is ad az Úr Önmagáról, hiszen a tanítványok is megláthatták Jézust a dicsőségben, amiről aztán a Jelenések részletesebben be is mutat:

Jel 1:12 Megfordultam azért, hogy lássam a hangot, amely velem beszélt, és amint megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam, **1:13** és a gyertyatartók között az Emberfiához hasonlót, aki bokáig érő ruhában volt, mellénél aranyövvel körülövezve. **1:14** **A feje és a haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűzláng, 1:15 lába pedig hasonló a kemencében izzó aranyfényű érchez, hangja pedig olyan volt, mint sok vizek zúgása. 1:16** Jobb kezében hét csillagot tartott, a szájából kétélű éles kard jött ki, és az arca olyan volt, mint mikor a nap teljes erejében fénylik. **1:17** Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő pedig rám tette jobb kezét, és így szólt: Ne félj, én vagyok az első és az utolsó **1:18** és az élő, pedig halott voltam, és íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és pokol kulcsai.

Ez a valóság a függöny mögött, Jézus a hatalmas uralkodó, és már most így érdemes gondolkodnod, viselkedned, élned Ővele, és akkor Te is egy ellebbentett függöny lehetsz mások számára a Menny Királyságáról.

Dicsőség Istennek!!!